

opusdei.org

„Hogy lássák az emberek, mennyire szeretjük a világot, és szeretnénk azt jobbá tenni”

Isabel Sánchezt, az Opus Dei női ágát irányító központi tanácsadó testület titkárát kérdeztük - interjú, 4. rész

2026.01.13.

Az interjú 1. része: „Elmélyülni a karizmában, korrigálni és a jó terjesztéséről álmodni”

Az interjú 2. része: „Mindenki számít”“

Az interjú 3. része: „„Az Opus Deiben mindannyian ugyanazon életterv szerint élünk”“

4. RÉSZE

Hogyan egyeztetik össze az Opus Dei-tagok – különösen akik cölibátusban élnek – a családjukhoz és az intézményhez fűződő kapcsolatukat?

A Műnek alapvető jellemzője a nagyon egyértelmű családi jelleg. Aki a felvételét kéri, és elkezdi megélni az Opus Dei karizmáját, hamar felfedezi, hogy a Mű egy család, ugyanakkor ő is egy családból jön, amely továbbra is az élete része marad. Nem mindig találtuk meg a módját annak, hogy hogyan lehet jól integrálni ezt a két családot. Voltak

feszültséggel terhes esetek, és ezekből is tanultunk. Vannak olyanok, akik éppen azért hagyták el az Opus Deit, mert e tekintetben sérültek vagy éltek át feszültséget, mivel úgy érezték, hogy nem kaptak kellő támogatást ebben az integrációs folyamatban.

Ugyanakkor arra is ráébredtünk, hogy fontos törődni azzal, hogyan éljük meg a Mű család voltát. Igaz ugyanis, hogy az Opus Deibe való hivatás arra szól, hogy odaadjuk magunkat másoknak az evangelizációban, a képzésben, amely olykor kizárólagosságot követel az embertől. Megtanultuk, hogy azt, hogy egy adott pillanatban kinek hol kell lennie, mindenekelőtt az adott személynek kell meglátnia Istennel együtt.

Mit gondolsz, az élet az Opus Deiben sokat követel a tagoktól?

A keresztény ember ideálja az, hogy Istent szeretve és a többiekkel jót téve élje az életét. Ha ez csak egy cél lenne, akkor kimerítően lehetetlen küldetés lenne elérni. Ezt az ideált azonban ajándékként kapjuk: szeretni Istent és Vele együtt szeretni a többieket. Ebből a dinamikából öröm, béke, hit és remény fakad. Megteremti az egyensúlyt az életben, mert elősegíti, hogy szilárd oszlopokon álljon, és egységes célokat tűz ki, melyeknek köszönhetően az élet következetes lesz.

Ugyanakkor ahhoz, hogy ezek az evangéliumi értékek a gyakorlatban is elsőbbséget élvezzenek, szükség van a Mennyország segítségére és a mindennapi igyekezetre.

Az Opus Deiben adottak a lehetőségek arra, hogy megkapjuk Isten kegyelmét, ugyanakkor törekszünk arra, hogy ne húzódjunk vissza, amikor Isten valami nehezét kér tőlünk. Ez olyan út, amely sokat követel, mivel nehezen elérhető jó megszerzésére irányul. Ugyanakkor szerethető út is, mivel a szeretetre irányul, és könnyen összeegyeztethető a saját gyengeségünkkel és hibáinkkal.

Szerte a világon emberek ezrei találtak rá a boldogságra ezen az úton járva. A titok az, hogy a legnagyobb szabadsággal és Jézus Krisztus iránti megújult szeretettel kell megélni, mert Ő hívott minket és a többieket.

**Milyen szerepe van a testi
önmegtagadásnak (például a
vezeklőövnek vagy az
ostornak) a világ közepén élni
hivatott ember életében?
Kötelező ezeket gyakorolni?
Milyen hasznuk van?**

A Katolikus Egyház olyan nép, amely mintegy 2000 éve követi a názáreti Jézust, és keresi a Vele való bensőséges kapcsolatot. Nincsen Jézus kereszt nélkül, és senki sem lehet igazi keresztény, ha nem osztozik Krisztus keresztjében. Egy kereszténynek úgy kell jelen lennie a világban, hogy szereti a Keresztet.

Az étellel együtt járó szenvedéseken és fájdalmakon túl a mindenkori keresztények nagylelkűsége és szeretete mindig megtalálta a módját annak, hogy kis vagy nagy dolgokban kivegyék a részüket az Úr megváltó fájdalmából, például böjt,

lemondások, önként vállalt kényelmetlenségek formájában. E gyakorlatok közé tartoznak az önmegtagadások, amelyeken keresztül a test – jelképesen – átéli Jézus kínszenvedését; ilyen például a vezeklőöv és az ostor. Ezt használta Morus Szent Tamás, aki családapa és Anglia kancellárja volt, és keresték a fatimai kis pásztorok is.

Az Opus Dei ebből a sok évszázados hagyományból meríti a keresztény élethez javasolt eszközeit. A cölibátusban élő tagoknak az Úrral való bensőségebb kapcsolat elősegítésére javasolt, hogy gyakorolják a testi önmegtagadást, mindig összhangban a lelkipavezetésben kapott tanácsokkal és szem előtt tartva a mértékletesség és a józan ész kritériumait.

Mennyi tere van a személyes szabadságnak egy nagyon szabályozottnak tűnő életformában (normák, időbeosztás, külső elvárások stb.)?

A keresztény hit mindig szabadságra vezet, hiszen általa nem szolgaként, hanem gyermekként állhatunk Isten elé. Amikor a hit hív valamire, az mindig egy meghívás, amely szabad, felelősségteljes választ vár az embertől.

Az Opus Dei tagjai felnőtt és szabad emberek, akik igent mondtak a keresztény élet egy konkrét útjára, tudják, hogy mit vállalnak, és azt szabadon élik meg. Ez az egész életre szóló döntés arra indítja őket, hogy szenvedélyesen szeressék a világot, aktívan részt vegyenek a társadalom életében, a többi emberrel együtt nézzenek szembe a társadalom

kihívásaival, nagylelkű barátsággal és szeretettel forduljanak mások felé stb. Arra indítja őket, hogy a béke és az öröm magvetői legyenek, és a többi emberrel együtt járják az élet útját.

Onnantól kezdve, hogy észreveszik, hogy Isten erre az útra hívja őket, elmagyarázzák nekik, hogy e hivatással összhangban hogyan tudnak megélni egyes keresztény erényeket, megismertetik őket a lelki élettervvel, a folyamatos képzés eszközeivel, amelyekre szükségük lesz az evangelizációhoz stb. Ez logikus, hiszen az Opus Dei egy út az Egyházon belül, egy széles út, de világos szélekkel. Aki felfedezi a szívében a hívást erre a hivatásra, annak érdeke leginkább, hogy ezt a legjobban élje meg. Ezért azok a képzési célú találkozók, amelyeket említettem, szükséges előfeltételei annak, hogy valaki jogilag a Mű tagjává váljon: nem léphet be senki,

aki nem tudja, hogy mire mond igent, és nem szabadon vállalja azt.

Ezeken az elméleti ismereteken túl a végleges elköteleződés előtti évek biztosítják, hogy az imént említett, a keresztény életre vonatkozó javaslatokat be tudják építeni az életükbe, ami persze mindig küzdelmet igényel, és olykor hibák kísérik, ami emberi dolog. Mindez része a hivatástisztázási folyamatnak, mind a Mű, mind az adott személy részéről. E tekintetben az Opus Dei nem különbözik az Egyház más intézményeitől.

Mi, emberek, nem vagyunk tökéletesek: szabadok vagyunk, de meg kell tanulnunk megélni és érezni ezt a szabadságot. Ha a szervezet szempontjából közelítjük ezt meg, akkor alapvetően azt kell felismernünk, hogy miként tudjuk egyre jobban táplálni és erősíteni a szabadságot, amely az önátadás fő

hajtóereje: az a szabadság, amelyet áthat az Istentől kapott szeretet. E téren fontos, hogy fokozatosan felszámoljuk a tekintélyelvű és merev képzési stílusokat, és felismerjük az akaratelvű vagy a tökéletességre törekvő magatartásokat is, amelyek nyomasztó feszültséghez és szomorúsághoz vezetnek.

Bizonyára végig kellett kíséred már többeket a Műből való távozás útján, vagy segítened kellett azoknak, akik ebben kísérték másokat. Mit tanultál ebből, és milyen tanácsot adnál azoknak, akik a távozók útját kísérik?

Azok, akik kiléptek a Műből, számomra nem egy csoportot jelentenek, hanem olyan arcokat,

akikért imádkoztam, hús-vér embereket, akikkel azonos vágyaink és terveink voltak, és akik az út egy adott pontján – minden esetben más ok miatt – letértek arról. Sok esetben erre a hivatástisztázás rendes folyamata során került sor, és voltak köztük olyanok, akik évekkel később újra a felvételüket kérték. Máskor ettől eltérő okok álltak a háttérben, és ezek az emberek tisztességes távolságot tartottak a Műtől.

Nekem a legjobban az fáj, hogy vannak, akik megbántva vagy dühösen mentek el. Voltak olyan esetek, amelyeket közelebbről éltem át, és nagyon bánt, hogy nem tudtam időben lépni, jobban elkísérni őket vagy a különbségek ellenére fenntartani a barátságot.

Sajnálom, hogy ezek a dolgok megtörténtek. Apránként megtanultuk jobban elkísérni a

távozókat és igyekezni, hogy senki se maradjon egyedül.

Mindenesetre újra meg újra megbizonyosodtam arról, hogy Isten ezeket a szenvedéssel teli utakat is felhasználta arra, hogy sok jót tegyen az egyes emberek – mind a távozók, mind az itt maradók – és az Opus Dei életében egyaránt.

Hogyan jöttek létre a gyógyulási és konfliktusrendezési folyamat kezeléséért felelős irodák? Hatékonnak bizonyultak?

Azt szeretnénk, ha azokat, akik távoznak az Opus Deiből, ezen az úton elkísérnék azok, akik az adott pillanatban közel állnak hozzájuk, és átérzik a helyzetüket. Az elmúlt években különösen törekedtünk erre, és sokakat tudtunk így kísérsni és segíteni, amikor elmentek a Műből

vagy később, amikor újra közeledni kezdtek.

Tudatában vagyunk annak is, hogy ez nem mindig volt így. Éppen azért, mert tisztában vagyunk ezzel, egy első és alapvető intézkedésként a Prelátus 2024 márciusában úgy rendelkezett, hogy minden országban legyen ilyen helyzetekre vonatkozó eljárásrend. Egyes helyeken ez az eljárásrend tovább fejlődött, és a gyógyulási és konfliktusrendezési folyamat kezelésével foglalkozó irodák létrehozásához vezetett. Ez biztosítja, hogy azok is tudjanak hova fordulni, akik már nincsenek velünk kapcsolatban, vagy inkább ezt az utat választják. Nekem az a vágyam, hogy úgy tudjuk elkísérni az Opus Deiből – bármilyen okból – távozókat, hogy ezekre az irodákra ne legyen szükség.

Ha meg kellene említened egy témát, amelyben szerinted az intézménynek még sokat kell tanulnia, mi lenne az?

Amikor elérkezünk a Mű századik évfordulójához, amikor száz éves lesz ez az út, amelyen emberek tízezrei jártak és járnak, szeretném, ha hasonlóan lehetne rólunk beszélni, mint ahogy az őskeresztényekről beszéltek a kortársaik: „nézzétek, hogyan szeretik egymást”; nézzétek, hogyan törődnek egymással, milyen szenvedélyesen szeretik a világot, és hogyan igyekeznek azt jobbá tenni!

Ahhoz, hogy ez így legyen, tovább kell fejlődünk abban, hogy mélyebben a személyes szabadság légkörében és abból kiindulva képezzünk mindenkit, és hogy elérjük azt, hogy mindenki tudja és érezze, hogy a többiek ismerik és

szeretik, és ösztönözve érezze magát arra, hogy a benne rejlő képességeket fejlessze és a közjó szolgálatába állítsa.

Sok nyitott front van: az evangéliumi hitelesség, a testet öltött szellemiség, a szabadság, a nyitottság és a kifelé nyitó dinamizmus, a társadalmi érzékenység és az együttműködés azokkal, akik másképp gondolkodnak, mint mi – ezek mind szerepelnek a regionális közgyűlések jövőre vonatkozó javaslatai között. És ezt nem az intézménynek egyedül kell megvalósítania, hanem minden egyes tagnak, hiszen végső soron mi mindannyian vagyunk az Opus Dei.

Interjú vége

Megjegyzés: az eredeti interjú videó formájában készült, és a témákat övező nagy érdeklődés hatására később kértük meg Isabel Sánchezt, hogy egy, a videót kiegészítő írott verzióhoz bővítse ki a válaszait.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/hogy-lassak-az-emberek-
mennyire-szeretjuk-a-vilagot-es-
szeretnenk-azt-jobba-tenni/](https://opusdei.org/hu-hu/article/hogy-lassak-az-emberek-mennyire-szeretjuk-a-vilagot-es-szeretnenk-azt-jobba-tenni/)
(2026.02.23.)